

hold. — Jeg skal dernæst tillade mig at sige et Par Ord om §. 50. Der findes deri en Bestemmelse om at Fabrikker og andre lignende Anstalter ikke til Stæde for Fisserne maa forurene Vandet, forsaavidt en saadan Afbenyttelse af Vandet, nemlig til at lede Affald ud deri, „ikke hidtil upaataalt har fundet Sted.“ Jeg har allerede ved første Behandling gjort opmærksom paa, at der hidtil har kunnet finde Paataale Sted, forsaavidt man ikke skal henregne Klager i Avisartikler til Paataale, idet der vel sagtens er sigtet til retslig Paataale. Da jeg i denne Vinter var nede til Møde med Fisserne i Karrebæksminde, beklagede man sig stærkt til mig over, at hele Susaaen fra Maglemølle ved Næstved og ud til Karrebæksminde, var fordærvet af Affaldsvandet ved Maglemølle paa Grund af de stærke Stoffer, som finde Anvendelse i Papirfabriken, og som bleve ledede ud i Naen. Denne uheldige Indflydelse strakte sig imidlertid ikke alene gennem Susaaen, men langt ud i Susaaen udenfor Susaaens Udløb, saa at man kan sige — det var det Indtryk, jeg modtog — at Fisseriet ved Karrebæksminde omtrent er blevet ødelagt af Maglemølle. Senere har et Antal af Fiskere skrevet mig til og bedt mig om her for det høie Thing at bringe denne Sag paa Tale, og de vdtale sig ganske overensstemmende med, hvad jeg nu sagde. De tilføie, hvad de ogsaa sagde mig dernede, at det var dem forudsagt, at dette vilde ske. En ældre Kvæsestipper fra Thykland, som var kendt med de Forhold, havde sagt dem forud: „Naar denne Fabrik kommer i Gang, saa hører Fært Fiskeri op“, og det har bekræftet sig; det er meget rigtig slaet til. Det er ikke alene saadan en Sde, man kan have med Hensyn til den stadelige Virkning af Maglemøllens Affald, som løber ud i Susaaen; man kan se Fisk i Hundredevis ligge ved Appernæs flydende paa Vandet med Bugen i Veiret, forgiftede af dette Vand. Det forstaar sig af sig selv, at saasnart en Fisk, der kommer udefra og søger ind i Vandet ved Karrebæksminde, mærker noget til, at Vandet er forurenat af saadanne Stoffer, slyr den dette Vand; i den Henseende have Fiskene en overmaade fin Sands, og de have dertil jo et særligt Organ, den bekjendte Stribe langs Siden, hvor Skjællene ere gjennemborede, og hvor der er en Mængde Nerveknuder. Og det er ikke alene dette Vand, Fiskene slyr; ikke blot Susaaen, men ogsaa Vandet ved Karrebæksminde bliver forulempet deraf. Det vil uden Tvivl være den ærede Indenrigsminister bekjendt — i alt Fald vil han ganske vist kunne finde det, naar han søger derefter

— at man i Udlandet — jeg har ikke set Bestemmelser for Thykland, men jeg har her liggende for mig Bestemmelser for Schweiz og Nabolandene — har bestjæftiget sig meget med dette Forhold. Man har der paalagt Fabrikkerne store Indskrænkninger i den Ketting og er endogjaa gaaet saa vidt, at naar det ikke kunde hjælpe paa den Maade har man gjort det til Pligt for Fabrikkerne at anlægge særlige store Beholdere for deres Spildevand, hvorfra Vandet ikke maa udlades i Vandløb, for det er filtreret eller desinficeret paa tiltrækkelig Maade. Den Gang jeg var nede i Sydhjælland og holdt nogle Møder med Fisserne, talte de om, at en lignende Fare truede dem dernede fra Sukkerfabriken ved Stege. Jeg skal altsaa kun henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa disse Forhold. Her er en Fare, som truer Fisseriet og kan komme til at true det stedste mere og mere; et Sted, nemlig Karrebæksminde, er der jo, hvor Fisseriet paa den Maade allerede er ødelagt, og dog giver denne Lov ikke noget som helst Middel til at hjælpe derimod. Med Hensyn til Forslaget under Nr. 56 kan jeg ganske slutte mig til, hvad der derom er bemærket, saavel af Fleraltets Ordfører som af Mindretallets Ordfører. Det er ganske vist ogsaa efter min Mening saaledes, at disse Maal ere satte temmelig smaa, og at de uden Stæde kunne taale at blive satte høiere op. Jeg havde i Sydhjælland Leilighed til at se en Mal, 13 Tommer lang, og det var kun en lille Mal, og man mente, at i det Mindste dertil turde man godt gaa, at en Mal skulde holde et Maal af i det Mindste 13 Tommer. Maaske maa jeg leilighedsvis indfjhyde den Bemærkning, at naar Malene i de senere Aar overalt omkring i Landet ere faldne lidt smaa, hvad der ganske vist er Tilfældet, staar det ifølge de Efterretninger, jeg har, efter min Mening i Forbindelse med et Fænomen, som jeg fra anden Side, nemlig af Brødrene Clausen ved Sfejorden, har bragt i Erfaring. Som Alle vide, formere Malene sig ikke i vore Farvande, men de vandre ud i det salte Hav, hvorfra de ikke komme igjen, men hvor de formodentlig krepere, og den spæde Yngel kommer saa ind i vore Farvande om Foraaret; men det gaar ikke som et Uhrværk; der er Aar, i hvilke Tilgangen af Yngel er betydelig større end ellers, og andre Aar, hvor den er mere knap. Saadanne knappe Aar have vi navnlig havt nogle af i den senere Tid, og det er en Selvfølge — det behøver jeg ikke at udbille — at saadanne knappe Aar med Hensyn til Tilgang af spæd Yngel